

[Evald Christensen.]

de manglede den teologiske uddannelse. De har selvfølgelig en uddannelse, det har de allesammen, de har stor erfaring, de kender til at tale med mennesker om livet. Nu tænker jeg ikke, at det vil blive sådan, at vi på det grundlag får flere kvindelige præster, men jeg synes, det var en nyttig og god bemærkning. Man behøver ikke at tage det så nøje med, hvilken eksamen de har, hvor stor uddannelse de har, dersom de ellers er skikkede til at arbejde i en menighed. Det kunne være på sin plads, om de ved mange lejligheder fik lov til at arbejde som præster. Det har vi i alt fald store eksempler på; det var ikke lærde folk, der var de ledende i den første menighed.

Jeg er i særlig grad enig med det ærede medlem hr. Fibiger i, at det frivillige arbejde, der vel altid har været gjort indenfor kirken, men i visse kredse særlig er gjort i de sidste 75 år, er af uvurderlig betydning, og der kunne være noget om, hvad det ærede medlem sagde, at hvis det skulle være en hindring for, at man stadig lægger kræfterne i, var det ikke godt, om vi fik det frem i lovsform. Jeg kan ikke rigtig se nogen vej til, at vi kan få disse sognemedhjælpere på grundlag af det lovforslag, der foreligger, men kunne vi i et udvalg finde frem til, at almindelige mennesker kunne tage mere del i menighedsarbejdet, så ville jeg i alt fald være meget glad ved det.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit sagde, at jeg udelukkende havde taget praktisk på spørgsmålet, talt om dets praktiske sider. Det er højst sandsynligt, det har jeg følt mig opfordret til. Det vil også fremgå af andre taleres bemærkninger, at man finder dette forslag så løst formet, at der hæfter sig store mangler ved den praktiske side af sagen.

Når det ærede medlem mente, at jeg ikke havde blik for den åndelige værdi, der lå i det, vil jeg bede det ærede medlem ikke være for hurtig i sine slutninger. Jeg kan meget vel være med til at vurdere hele situationen, som den er, og de ting, der måske burde foretages, men jeg har bare fundet, at det oplæg, der her var tale om, ikke indbød til det.

Jeg skal også i denne omgang nøjes med nogle få bemærkninger, og jeg må bedrøve det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit med, at det stadig bliver på den mere praktiske linie.

Både det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit og det ærede medlem hr. Fibiger

taler om, at overfor kirken må man ikke være karrig med hensyn til at ofre. Det tror jeg hele mit arbejde som kirkeminister har vist, jeg heller ikke vil være. Det kan det ærede medlem hr. Fibiger tale med om, han har praktisk erfaring for, at jeg søger at fremme arbejdet så meget som muligt. Men der er jo en grænse her, og det ved de ærede medlemmer meget vel. Man kan pålægge en borger som borger i staten de byrder, man bliver enig om, og med beboerne i en kommune kan man gøre det; man kan ikke melde sig ud af stat og kommune. Men man kan melde sig ud af folkekirken, og sådanne udmeldelser kan man risikere, hvis man kommer for højt op med kirkeskatten. Visse steder har der været klaget over tydelige tendenser i den retning. Når der nu er tale om den stigning, der foregår, og at kirkeskatten nogle steder er blevet så høj, som den er, opfordrer det virkelig til varsomhed, og så er det ikke nok at stå her og sige, at man ikke må være karrig.

Det ærede medlem hr. Fibiger bemærkede til det, jeg havde sagt om kirkeskattens stigning de sidste 5 år, at man måtte regne med, at alting var steget, regne med devalueringen o.s.v. De tal, der har været talt om indtil nu, har ikke været berørt af devalueringen, så det argument tror jeg ikke dur. Jeg ser gerne, at arbejdet kommer i gang i så vid udstrækning som muligt, men der er altså denne praktiske grænse at tage hensyn til.

Endelig må vi også tage hensyn til det, der er talt om af flere ærede ordførere, navnlig det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit og det ærede medlem hr. Fibiger, nemlig det store arbejde, der er gjort frivilligt indenfor de kirkelige kredse. Jeg benytter lejligheden til at udtrykke min dybe respekt for det arbejde, der er gjort, og min store anerkendelse af det. Der er øvet en udmærket gerning her. Jeg synes bare ikke, man skal fremhæve det som noget enestående, for på mange, mange andre områder, hvor mænd og kvinder kæmper for en idé, noget, der er dem kært, noget, de vil fremme, ydes der meget store ofre. Det kender man indenfor den politiske verden og indenfor en række andre områder. Det, man har kært, er man villig til at ofre både tid og penge på.

Jeg kan naturligvis ikke have noget imod, at vi drøfter tanken videre i et udvalg. Det interesserer mig at få rullet mange problemer op her, det interesserer mig at høre, hvordan man ser på det, og det kan være af værdi for os allesammen at udveksle